

«СВІТ КВІТІВ» КАТЕРИНИ БІЛОКУР

*Якби в нас була такого рівня майстерності
художниця, ми змусили б заговорити про неї весь світ.
Пабло Пікассо, 1954 р.*

Сьогодні уявити український декоративний живопис без цієї людини не можливо. Образ Катерини Білокур сповнений певної загадковості та таємничості. Звідки у цієї мисткині така здатність створювати прекрасне, промальовувати, мов сама Природа, витончені деталі кожної своєї роботи, немов віддаючи тепло своєї душі з кожним нарисом на полотні? Опанувати мистецтво малювання дуже важко, для цього потрібно мати відчуття кольорів, художнє мислення, тяжіння до прекрасного, але безумовно Катерина Василівна мала ці якості та передавала їх на свої полотна, незважаючи на важкі випробування, які випали на її долю.

Народилася майстриня на початку ХХ ст., сповненого революцій, війн та переворотів в родині селян. Потяг художниці до малювання був відчутний з самого дитинства, вона малювала оточуючий світ, створюючи як реалістичні зображення та показуючи красу квітучої України, так і вимишлені світи. Але родина майстрині не розділяла потяг дівчини до цього заняття, а навпаки, була категорично проти, доказом чого ставали покарання, різки та найсуворіша заборона до малювання. Взагалі весь творчий шлях Катерини Білокур сповнений різних випробувань, великого відчаю, смерті рідних їй людей, тяжкої хвороби, війн. Та вона, немов непорушна скеля, витримує їх, і повністю відається мистецтву. В 1940 році відбулася перша виставка із 11 картин, які приносять їй визнання та славу. Художницю преміювали поїздкою до Москви, де вона відвідує Третьяковську галерею, Пушкінський музей. Одну за іншою створює майстриня свої відомі роботи «Декоративные цветы» (1945), «Привет урожаю» (1946), «Колхозное поле» (1948–1949), «Царь-Колос» (1949), «Завтрак» (1950), «Цветы и берёзки вечером» (1950), «Арбуз, морковь, цветы» (1951), «Цветы и виноград» (1953–1958), «Дом в Богдановке» (1955), «Роща» (1955), «Георгины» (1957), «Пионы» (1958), «Натюрморт с колосками и кувшином» (1958–1959), «Букет цветов» (1959).

Аналізуючи весь творчий шлях майстрині, можна помітити, що всі полотна, немов українське поле, сповнені квітами, які промальовані до найменшої деталі. Квіти вона пише завжди живими, нерідко об'єднуючи весняні та осінні разом, – тому і картина виходить незвично весняно-осіння. Білокур працює захоплено, ніколи не кваплячись та насолоджуючись тим, що робить.

Квіти – це основа творчості Катерини Білокур, вона знаходить природу самого життя в них. Також вони були її мовою, засобом висловлення відчуття світу. Світ художниці побудований з квітів, але в рослини ніби вплетено голоси людей, птахів, тварин. Тому що усе в світі єдине, в одному передбачається інше. Це особлива таємниця творчості – цілісне бачення природи. Про свою «магічну» любов до квітів Катерина Білокур зазначала: «...А квіти я буду малювати і малювати, бо я так люблю над ними працювати, що й слів не знайду, аби висказати ті почуття до їх любові – моєї великої любові!». Для майстрині квіти символізують все те, що є для неї рідним, а найголовніше – рідну землю Батьківщини.

Весна 1961 року із своїми квітами не приносить, як зазвичай, радості, художниця дуже сильно хвора та самотня, вона не має своєї власної родини, і встигла поховати багатьох рідних. І влітку її не стане. Катерина Білокур – українська майстриня найвищого рівня, про яку впевнено можна сказати, що дар, даний їй Богом – витончений, прекрасний, живий, з нежіночою впевненістю та всупереч обставинам був реалізований та подарований світу.